

Samme vil vist uden Tvivl nu ogsaa være Tilfældet med det nærværende Indenrigsministerium.

Formanden: Da det kun var en kort oplysende Bemærkning, som den ærede Landsthingsmand gjorde, har jeg antaget, at Thinget Intet havde at erindre imod, at han fik Ordet (Nei! Nei!), uagtet han allerede har havt Ordet to Gange.

Steffensen: Saa tør jeg maaskee ogsaa gjøre en kort Bemærkning?

Formanden: Ja, naar Thinget ikke har Noget derimod (Nei!), vil jeg, under Forudsætning af, at den ærede Landsthingsmand kun vil gjøre en kort Bemærkning, give ham Ordet.

Steffensen: Det er kun med Hensyn til, at det ikke eksisterede hos os, at Dvægtienden kom med, — og derfor var det, vi fik Tvist i denne Sag, — at jeg fremsatte mine forrige Bemærkninger.

Orsted: Det er af to ærede Landsthingsmand udtalt, at det var dog nu Tid at komme videre end den frivillige Afløsning af Tienden, da denne frivillige Afløsning havde eksisteret siden 1796, og der endnu er nogen Tiende tilbage, som ikke er afløst. Men det er jo en aldeles urigtig Forudsætning, at Afløsningen hidtil har været frivillig. Tiendeyderne have fra 1810 ligesom haft en lovbegrundet Ret til at faae Tienden afløst, og det er ogsaa Noget, de have benyttet i den allerstørste Deel af Landet. Her er blot Spørgsmaalet, om man ogsaa skal give Tiendetageren hui Ret, hvilken han ikke hidtil har havt. Efter alle Grundsatninger, som ere antagne af den Landbocommission, som man skylder saavel Reformen i Tiendevæsenet som de mange andre høist velgjørende Forandringer i vor Landbougivning, er det antaget, at det aldeles ikke

kunde tilstedes, at Tiendeyderen uden for visse, ganske specielt bestemte Tilfælde kunde nodes til at forvandle den paa ham hvilende Afgift til et fast Bederlag, naar han ikke selv var villig dertil. En æret Taler er gaaet ind paa, hvad jeg har sagt om, at der kunde være enkelte Jordbrugere, som ikke kunde være tjente med at forlange Tienden afløst, fordi de efter den Maade, hvorpaa de benytte deres Jord, have en mindre Tiendeydelse at udrede, end der svarer til det Bederlag, der kunde ventes paalagt dem ved Kjendelse, og han har bemærket, at det vistnok er meget saa; men det er jo blot er enkelt af de Tilfælde, hvor jeg troer, at Tiendeyderen ikke kunde være tjent dermed; men jeg har nævnt mangfoldige andre; det anførte er vistnok det sjældnere, men ogsaa det kan finde Sted. Men den meest almindelige og den meest afgjørende Grund, hvorfor en Tiendeyder med god Fornuft kunde være utilbøielig til at søge sin Tiende afløst mod et bestemt Bederlag, er, at han kunde paadrage sig Omkostninger, som ikke stode i Forhold til den Byrde, som Tienden udgjorde for ham. Hertil kommer den Betragtning, at han ikke veed, om ikke det Bederlag, som bliver bestemt, kunde blive bestemt for høit; det kan dog ikke fordres, at enhver Tiendeyder skal have en saa ubetinget Tillid til enhver offentlig Foranstaltning, at han skulde ville underkaste sig en Forandring af hans nuværende Byrde til en saadan Byrde som den, Undersøgelsen maatte bringe det til. At det kun er meget saa Tiendeydere nuomstunder, som virkelig yde Tienden in natura, er vistnok en ganske afgjort Sag; den Ellestedeel af Tienden, som ikke er formeligt afløst, bliver langt fra virkelig ikke uredet in natura, men der er mangfoldige Forhold, hvori ingen saadan Tiende in natura spæres.